כל הזבחים פרק ראשון זבחים ד.

מנלן [א]דבעינן זביחה לשמה דאמר קרא [ב]ואם זבח שלמים קרבנו שתהא זביחה לשם [שלמים] ודילמא היינו שמייהו [ג] מדכתיב [א] [ד]המקריב את דם השלמים [ה]הזורק את דם השלמים ולא כתיב זבח והכא כתיב זבח שמע מינה שתהא זביחה לשם שלמים אשכחן זביחה שאר עבודות מנלן וכי תימא לילף מזביחה [ו]מה לזביחה שכן [ז] נפסלה [ח]שלא לשם אוכלין בפסח אלא אמר קרא [ט]המקריב את דם השלמים שתהא קבלה לשם שלמים ולכתוב רחמנא בקבלה ולילף שחיטה מינה משום דאיכא למיפרך מה לקבלה שכן [י]פסולה בזר ואשה [כ] אשכחן שחיטה וקבלה זריקה מנלן וכי תימא לילף [כא] מהני מה להני שכן [כב]טעונות צפון וישנן בחטאת הפנימית אלא אמר קרא הזורק את דם השלמים שתהא זריקה לשם שלמים ולכתוב רחמנא בזריקה ולילף מינה משום דאיכא למיפרך מה לזריקה שכן [כג]חייב עליה זר מיתה אשכחן כולהו הולכה מנלן וכי תימא לילף מכולהו מה לכולהו שכן עבודה שאי אפשר לבטלה תאמר בהולכה שאפשר לבטלה אלא אמר קרא [כד]והקריב [כה] את הכל המזבחה [כו]ואמר מר זו הולכת אברים לבבש ותניא [כז]והקריבו [כח]זו קבלת הדם [כט] ואפיק [ל] רחמנא בלשון הולכה למימרא דהולכה לא תפקה מכלל קבלה ואשכחן שנוי קודש [לא]שנוי בעלים מנלן אמר רב פנחס בריה דרב אמי אמר קרא [לב]ובשר זבח תודת שלמיו שתהא זביחה לשם תודה [לג] אם אינו ענין לשינוי קודש דנפקא לן מהתם תנהו ענין לשינוי בעלים והאי להכי הוא דאתא הא מיבעי ליה [לד]לכדתניא ובשר זבח תודת שלמיו אבא חנין אומר משום רבי אליעזר בא [לה]ללמד תודה ששחטה לשם שלמים כשרה שלמים ששחטן לשם תודה פסולה [לו] מה הפרש בין זה לזה תודה קרויה שלמים ואין שלמים קרויה תודה אגן מזבח [לז] קאמרינן ואבתי מיבעי ליה [לח]חטאת ואשם מנין תלמוד לומר זבח אם כן נכתוב קרא ובשר תודת שלמיו [זבח] מאי זבח [לט] שמע מינה תרתי אשכחן זביחה שאר עבודות מנלן וכי תימא לילף מזביחה מה לזביחה שכן פוסל שלא לשם אוכלין בפסח נאמרה זביחה בשינוי קודש ונאמרה זביחה בשינוי בעלים מה זביחה האמורה בשינוי קודש לא חלקת בין זביחה לשאר עבודות אף זביחה האמורה בשינוי בעלים לא תחלק בהן בין זביחה לשאר עבודות איכא למיפרך [מ]מה לשינוי קודש שכן [מא] פסולה בגופה וישנו בארבע עבודות וישנו לאחר מיתה וישנו [מב]בציבור כביחיד

ומנלן דבעינן זביחה לשמה. לכתחילה דלא ממנלא שפתיך לא מיפרשי ביה עבודות [א]: **ממאי דלענין שחיטה קרוי [ב] זבח [דלמא] היינו שמייהו. זבח שלמים** ולא נאמר זבח משום שחיטה: **מה לזביחה שכן פוסלת שלא לשם אוכלין בפסח.** שאם שחטו שלא [ג] לאוכלין כגון לחולה ולמקן שאין יכולין לאכול כזית [ד] פסול ואפילו הן בעליו דכתיב אם לפי מאכל אמילה [ה] בכזית ואמר עבודות לא פסלי שלא לאוכלין [ו]דכתיב תכוסו ותניא (פסחים דף פא.) רבי אומר לשון סוכרי הוא זה כאדם האומר לחבירו כוס לי עלה זה והכי אמרינן בפסחים (דף עח:) דאין (מחשבה) אוכלין בזריקה [ז]: **המקריב.** קבלה הוא דתניא והקריבו זה קבלת הדם: **שכן פסולה בזר.** לאפוקי שחיטה שכשירה בזר כדלקמן בפרק שלישי (דף לב.): שחיטה וקבלה טעונות צפון כפ' תיהו מקומן (לקמן דף מט.) ליף להו מקראי: **וישנן בחטאת הפנימית.** אבל זריקה [ח] מזבח החיצון לית בהו: זריקה זר חייב עליה מיתה אבל שחיטה כשרה בזר וקבלה והולכה אע"פ שפסולה בזר אין חייב עליה מיתה כדאמרי' בפרק דמי יומא (דף כד.) ארבעה עבודות זר חייב עליהם מיתה זריקה והקטרה וניסוך המים והיין דכתיב גבי והזר הקרב יומת ועבדתם עבודת מתנה ודרשינן עבודת מתנה ולא עבודת סילוק ועבדתם עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה והני כולהו יש אחריהם עבודה: **מכולהו.** כמה הלד השוה שבהן שהן עבודה וצריכה לשמה אף אני אבאה הולכה: **הולכה אפשר לבטלה.** שאם הלה שוחט בלד המזבח חוזרק כדתניא [ט] במתניתין (לקמן דף יג.): **והקריבו זו קבלת הדם.** ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן הכהנים זו קבלה * דהא כתי' שחיטה כתיב יולא אפשר לאוקומיה בהולכה ואף על גב דלשון הולכה הוא כדמוזגן בהולכת אברים דכתיב ביה הקרבה [י] ולשון הולכה היא: ה"ג **ואפקיה רחמנא קבלה בלשון הולכה למימרא דהולכה לא תפקה מכלל קבלה: שינוי בעלים מנלן.** שלריך לשחטו על מנת שיתכפרו בו בעליו ולא שיתכפר בו אחר דקתני לקמן (דף מז:) לשם שם דכתיב הזבח מזבח לשם [יא] זובח, מנלן דבעינן לשם זובח: **זבח תודת שלמיו.** שתהא זביחתו לשם תודה [יב]: **כשרה.** ועלו לשם מוכה: **פסולה.** כלומר לא עלו לשם מוכה: **תודה קרויה שלמים.** כדכתיב תודת שלמיו כמו מטמא הקהל (ויקרא ד) תודת משה עבדי (מלאכי ג): **אגן מזבח תודה קאמרי.** דרשת דיין ואפיק [יב] מגן מתודת שלמיו: **הטאם ואשם מנין.** בת"כ [יג] קתני לה גבי האי קרא ובכר זבח תודת שלמיו כיום קרבנו יאכל למדנו לתודה שנאכלת ליום ולילה חטאת ואשם מנין ת"ל זבח: **א"כ.** דלהך דרשא לחודיה אמאי לרבות חטאת ואשם שהרא אכילתו ליום ולילה לכתוב לזבח בלשון לכם אלא לומר לרבות לגבי אכילה: **לא חלקת.** דהא כולהו איתרבו לעיל: **שכן פסולו בגופו.** לקמן מפרש לה ואזיל: **וישנו בד' עבודות.** שאם שחט שלא לשמו או קיבל והלך [יד] חרק שלא לשמו אע"פ שלא חיסר שלא על הזמיטה [טו] שלא לשמו פסול כדרבינן דהו לעיל אבל שינוי בעלים לא שייך אלא בזריקה דהא דרבינן שחיטה לפסול בשינוי בעלים אינו אלא כגון ששחט על מנת לזרוק לתכפר בו אחר אבל שחט שלא לשם בעליו ולא הזכיר אין בו מחשבה דשני [טז] בעלים לא שייך בקרבן אלא לתכפר בו וכפרה בזריקה היא והכי אמרי' לקמן בפרקין (דף ו.) שאם אמר הריני שוחט לשם פלוני כשר שחטו על מנת לזרוק לשם פלוני פסול וכן לענין קבלה והולכה לא שייך שינוי בעלים אע"פ מיסב לקבל על מנת לזרוק לשם אחר [יז]: **וישנו לאחר מיתה.** המפרש קרבנו ומת ויורשים מקריבו שייך בו שינוי בעלים שהרי מתו בעליו: **וישנו בזבור.** אבל שנוי בעלים לא שייך בקרבן לבור שהרי הכל בעליו: **ותע"ג**

מנלן דבעינן זביחה לשמה. לכתחילה דלא ממנלא שפתיך לא מיפרשי ביה עבודות [א]: **ממאי דלענין שחיטה קרוי [ב] זבח [דלמא] היינו שמייהו. זבח שלמים** ולא נאמר זבח משום שחיטה: **מה לזביחה שכן פוסלת שלא לשם אוכלין בפסח.** שאם שחטו שלא [ג] לאוכלין כגון לחולה ולמקן שאין יכולין לאכול כזית [ד] פסול ואפילו הן בעליו דכתיב אם לפי מאכל אמילה [ה] בכזית ואמר עבודות לא פסלי שלא לאוכלין [ו]דכתיב תכוסו ותניא (פסחים דף פא.) רבי אומר לשון סוכרי הוא זה כאדם האומר לחבירו כוס לי עלה זה והכי אמרינן בפסחים (דף עח:) דאין (מחשבה) אוכלין בזריקה [ז]: **המקריב.** קבלה הוא דתניא והקריבו זה קבלת הדם: **שכן פסולה בזר.** לאפוקי שחיטה שכשירה בזר כדלקמן בפרק שלישי (דף לב.): שחיטה וקבלה טעונות צפון כפ' תיהו מקומן (לקמן דף מט.) ליף להו מקראי: **וישנן בחטאת הפנימית.** אבל זריקה [ח] מזבח החיצון לית בהו: זריקה זר חייב עליה מיתה אבל שחיטה כשרה בזר וקבלה והולכה אע"פ שפסולה בזר אין חייב עליה מיתה כדאמרי' בפרק דמי יומא (דף כד.) ארבעה עבודות זר חייב עליהם מיתה זריקה והקטרה וניסוך המים והיין דכתיב גבי והזר הקרב יומת ועבדתם עבודת מתנה ודרשינן עבודת מתנה ולא עבודת סילוק ועבדתם עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה והני כולהו יש אחריהם עבודה: **מכולהו.** כמה הלד השוה שבהן שהן עבודה וצריכה לשמה אף אני אבאה הולכה: **הולכה אפשר לבטלה.** שאם הלה שוחט בלד המזבח חוזרק כדתניא [ט] במתניתין (לקמן דף יג.): **והקריבו זו קבלת הדם.** ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן הכהנים זו קבלה * דהא כתי' שחיטה כתיב יולא אפשר לאוקומיה בהולכה ואף על גב דלשון הולכה הוא כדמוזגן בהולכת אברים דכתיב ביה הקרבה [י] ולשון הולכה היא: ה"ג **ואפקיה רחמנא קבלה בלשון הולכה למימרא דהולכה לא תפקה מכלל קבלה: שינוי בעלים מנלן.** שלריך לשחטו על מנת שיתכפרו בו בעליו ולא שיתכפר בו אחר דקתני לקמן (דף מז:) לשם שם דכתיב הזבח מזבח לשם [יא] זובח, מנלן דבעינן לשם זובח: **זבח תודת שלמיו.** שתהא זביחתו לשם תודה [יב]: **כשרה.** ועלו לשם מוכה: **פסולה.** כלומר לא עלו לשם מוכה: **תודה קרויה שלמים.** כדכתיב תודת שלמיו כמו מטמא הקהל (ויקרא ד) תודת משה עבדי (מלאכי ג): **אגן מזבח תודה קאמרי.** דרשת דיין ואפיק [יב] מגן מתודת שלמיו: **הטאם ואשם מנין.** בת"כ [יג] קתני לה גבי האי קרא ובכר זבח תודת שלמיו כיום קרבנו יאכל למדנו לתודה שנאכלת ליום ולילה חטאת ואשם מנין ת"ל זבח: **א"כ.** דלהך דרשא לחודיה אמאי לרבות חטאת ואשם שהרא אכילתו ליום ולילה לכתוב לזבח בלשון לכם אלא לומר לרבות לגבי אכילה: **לא חלקת.** דהא כולהו איתרבו לעיל: **שכן פסולו בגופו.** לקמן מפרש לה ואזיל: **וישנו בד' עבודות.** שאם שחט שלא לשמו או קיבל והלך [יד] חרק שלא לשמו אע"פ שלא חיסר שלא על המזבח [טו] שלא לשמו פסול כדרבינן דהו לעיל אבל שינוי בעלים לא שייך אלא בזריקה דהא דרבינן שחיטה לפסול בשינוי בעלים אינו אלא כגון ששחט על מנת לזרוק לתכפר בו אחר אבל שחט שלא לשם בעליו ולא הזכיר אין בו מחשבה דשני [טז] בעלים לא שייך בקרבן אלא לתכפר בו וכפרה בזריקה היא והכי אמרי' לקמן בפרקין (דף ו.) שאם אמר הריני שוחט לשם פלוני כשר שחטו על מנת לזרוק לשם פלוני פסול וכן לענין קבלה והולכה לא שייך שינוי בעלים אע"פ מיסב לקבל על מנת לזרוק לשם אחר [יז]: **וישנו לאחר מיתה.** המפרש קרבנו ומת ויורשים מקריבו שייך בו שינוי בעלים שהרי מתו בעליו: **וישנו בזבור.** אבל שנוי בעלים לא שייך בקרבן לבור שהרי הכל בעליו: **ותע"ג**

מדכתיב ביה תיהו לגבי אכילה: **ומחלוקתם** ומה הוא מחלוקתם ולשם מה הוא לחלק ומנלן לרבות חטאת ואשם (בגמרא) [ובתוס'] ליום ולילה ד"ל מדכתיב בלבד לגבי אכילה: **שכן** שבולו בגופו ושנו בד' עבודות: **אבל** שנוי בעלים לא שייך בקרבן אלא לתכפר בו וכפרה בזריקה היא